

rettere sagt 1ste Hefte af en Bog, som er udgivet af Henning Møgen, Dr. juris, Professor ved Kjøbenhavns Universitet — det vil være ærede Medlemmer bekendt, at denne Mand tillige er Medlem af det høie Thing ovenpaa —, og den anden Forfatter er Johannes Thim, cand. jur., Fuldmægtig i Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Og Bogen er udgiven med understøttelse af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Jeg har forøvrigt andet Sted haft Leilighed til at rose Bogen, som er i høieste Grad interessant; den vidner om den allerstørste Samlerflid. Heldigvis er det Spørgsmaal, der her er Gjenstand for Omtale, behandlet i 1ste Hefte; jeg siger „heldigvis“, thi 2det Hefte er ikke kommet endnu, og det træffer sig nu saa heldigt, at paa det sidste Blad i det 1ste Hefte er netop det paagjældende Spørgsmaal om Betjendelsesfristernes retslige Betydning kommet frem. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse nogle enkelte Punkter, det er kun nogle enkelte Linier, hvor disse to sagkyndige Forfattere altsaa komme til at slaa deres Anskuelse fast i denne Henseende. Side 127 i det paagjældende Skrift begynder saaledes: „Vi komme heretter til Spørgsmaalet om de anførte Betjendelsesfristernes retslige Betydning og i saa Henseende maa fastholdes, for det Første: Overensstemmelse mellem den Enkeltes Tro og Betjendelsesfristene er Betingelsen for at kunne fordre sig anerkjendt som Medlem af den danske Folkekirke“. Det er det Første; altsaa, i det Dieblit, der ikke er Overensstemmelse mellem Betjendelsesfristene og os, kunne vi ikke mere anerkjendes som Medlemmer af den danske Folkekirke. Men de ærede Forfattere gaa endnu videre. Naar man kommer længere ned, bliver det Samme præciseret paa en endnu skarpere Maade. Der staar nemlig længere nede: „Det Afgjørende for at anerkjende en Person som evangelisk-luthersk Kristen maa derfor være den materielle Overensstemmelse mellem Personens religiøse Opfattelse og de i Danske Lov 2—1 indeholdte Betjendelsesfrister“. Altsaa, forudsat, at man paa et eller andet Hovedpunkt bryder med disse Betjendelsesfrister, er man ikke alene ikke Medlem af Folkekirken, men kan ikke engang henregnes til at være en evangelisk-luthersk Kristen.

Nu vil den høitærede Justitsminister muligvis gjøre den Bemærkning, at det kun er saadant et enkelt Punkt, og man maa ikke være altsaa smaalig og hænge sig altsaa meget i et eller andet enkelt Punkt. Hertil skal jeg saa bemærke, at det vistnok er korrekt — nei, om Forlædelse, disse Forfattere, som jeg her taler om, sige netop, det ikke er korrekt. Det var min egen personlige Anskuelse, som et Dieblit dukkede frem, hvilket jeg vil bede det høie Thing tilgive mig. Disse Forfattere gjøre netop opmærksom paa, at selv om man kun paa et enkelt Punkt afviger, er det tilstrækkeligt til at bringe os ind i alle mulige Konflikter. De sige nemlig paa Side 128: „Den, hvis Trostjendelse derimod er i Strid med de i Danske Lov 2—1 omhandlede Skrifter, kan ikke gjøre Fordring paa at henregnes til den evangelisk-lutherske Kirke“ og — nu kommer det — „ligeegyldigt om han helt fornægter dens Betjendelse eller kun som Separatist eller Sekterer adskiller sig fra den i enkelte Punkter. Men nu kunde man sige: Naar det var saadan et lille Punkt, gjorde det dog ikke saa nøie; men det Punkt, som der er Tale om, og som nødvendigvis maa komme frem ved dette Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Hvile- og Helligdagen, er et Hovedpunkt i den Grad i den danske Folkekirkes Betjendelsesfrister, at det endog er bleven optaget i den lille Bog, Luthers lille Kathetismus, som jo er en Summa af den danske Folkekirkes Betjendelsesfrister. Jeg har altsaa forholdt mig refererende overfor hele dette Spørgsmaal. Jeg kan for Resten ikke skjønne Andet, end at naar man ser Sagen fra et kirkeretligt Standpunkt, saa have de Forfattere, som jeg her har beraabt mig paa, Ret; men hvis de have Ret, saa forekommer det mig, at de Menneſter, som høre med til den danske Folkekirke, som altsaa ikke have udmeldt sig af denne, ikke have nogen borgerlig Retsfordring paa en Hviledag; men det forekommer mig, at de have en kirkeretlig Fordring. Det kunde interessere mig i høieste Grad at høre ikke alene den høitærede Justitsministers, men særlig ogsaa maaste den høitærede Kirkeministers Anskuelse om, hvorvidt det maa antages, at Forfatterne af dette interessante Værk, der er paabegyndt, have opfattet Sagen rigtig; thi hvis de have opfattet Sagen rigtig, forekommer det